Ч. 118 (13.357). Львів, четвер 11. травня 1933. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

ІДЕАЛЬНІ ВИБОРИ.

Варшава, 8. травня 1933.

На 11. год. передпол. назначено відкриття Національних Зборів для вибору нового президента Річипосполитої. Кілька хвилин пішло на опізнення, година на відчитування 555-ти назвищ, пів години на обрахунок карток — і точно пів 1-ої впол. було по всьому: новий президент вибраний в особі дотеперішнього президента Мосціцького на дальших 7 літ резидування на варшавському Замку. Від позавчорашнього комунікату, що Клюб ББ висунув офіціяльно кандидатуру проф. Мосціцького, цілий хід і вислід виборів не викликував уже в нікому найменших сумнівів. Справа настільки вирішена заздалегідь, що цим разом марш. Світальський, як голова Народнього Зібрання, уважав навіть зайвою річю (а може таки просто забув) проголосити формальну перерву, потрібну для повідомлення елекга про його вибір і ствердження потім перед електорами, що новий президент вибір приняв. Коли закрили засідання, посли і сенатори негайно дістали згори приготовлені писемні запрошення на заприсяження нового президента, яке відбудеться завтра в 12 год. вполудне. Тією церемонією завершиться весь цей наскрізь формальний акт.

Рішали про нього два чинники: марш. Пілсудський та аритметика законодатних палат. Тому й після нинішніх виборів численно зібрані журналісти займаються виключно цифрами, залишаючи зовсім на боці політичну суть президентських виборів. Зрештою ці цифри теж дуже нескладні. Всіх членів Національних Зборів Польщі, послів і сенаторів, є 555, з того 324 мандати має Клюб ББ. Проф. Мосціцький як єдиний зголошений кандидат, дістав отих 324 голоси плюс 5 голосів жидівських послів плюс 3 голоси „диких“ — разом 332 голоси. Голосувало 343 послів і сенаторів, з чого 11 карток було неважних; на тих 11 неважних голосів склалося 6 німців, 3 комуністів і 2 комунізуючих „диких“. *212 управнених до голосування послів і сенаторів взагалі не явилося.* Була це ціла польська опозиція, отже ендеки, хадеки, людовці і соціялісти. Не явилися теж зовсім у соймі українці з обох Клюбів і один білорус.

На тему участи чи неучасти опозиційних клюбів до самого початку засідання ходили по кулюарах ріжні поголоски. Серед святочно одягнених членів ББ слідні були вичікуючі настрої, що може таки дехто з польських клюбів зломить фронт абстиненції. Добрі наслідки мала та абстиненція для послів і сенаторів ББ настільки, що вони могли вигідно позаймати місця у сойловій салі, де може 555 осіб булоб навіть не помістилося. Тому теж в останній хвилині забрали зі салі нарад приготовлені на „надвишку“ електорів стільці.

З дотеперішніх голосів проурядової преси видно виразно, що урядовий табор трактуватиме абстиненцію членів Народніх Зборів, як протидержавний акт. Вказує на це виразно нпр. передова стаття В. Стпічинського в останньому „Курєрі Поранному“ п. н. „Акт суверенности народів“:

„Партійні інтереси (читаємо там) не можуть бути перенесені з парляментарного терену до Національних Зборів. Це видно з підставової ріжниці завдань тих двох установ прилюдного права. Бо підчас коли завданням парляменту є виконувати в імені народу контролю виконавчої влади та брати громадське життя в рямці правних норм, що регулювалиб цілість відносин, то Національні Збори мають одно, але найпочесніше завдання, перевести акт суверенности народу. Бо символом кожної суверенности є саме власний голова держави, якого має нарід..“

Однак всі ці і їм подібні арґументи не переконали польської опозиції, яка станула на становищі, що „не має сенсу акт вибору, коли його вислід і так уже міродайним чинником і більшістю, яку він має до диспозиції, вирішений“ („Курєр Польскі“ з 7. ц. м.). Краківський „Ґлос Народу“ сформулував знову своє неґативне становище в той спосіб:

„Метою опозиційних партій є вибір президента, який мав би кваліфікації, що відповідалиб поглядам тих партій. Коли наслідком відносин, витворених санацією, такий вибір є не лише виключений, але виключена є навіть надія такого вибору, то нема також обовязку брати участь у таких виборах“.

Ендецький Клюб подав як мотив своєї відсутности не виконану їхню вимогу перевести вибори президента щойно після нових виборів до сойму, а ППС ніяких мотивів не подала. Як відомо, ніяких мотивів своєї відсутности не подав теж Український Клюб, уважаючи, що їх не так важко відгадати.

Щодо ширших якихось політ. наслідків доконаного вибору, то в першу чергу чуємо скрізь поголоски про недалеку зміну чи лише частинну перебудову уряду. Називають ріжних кандидатів на нового премієра, одначе найчастіше повторяється назвище голови Клюбу ББ полк. Славека, який зрештою був на тому становищі вже двократно. Суттю нової зміни мав би бути поворот до ліберальнішої господарської політики, тим, що покликали би до уряду назад б. міністра торговлі і промислу Квятковського і був. міністра фінансів Матушевського. Згадують теж поголоски про прізвище п. Бека, як можливого премієра, покликуючись на актуалізацію проблем закордонної політики. Однак, як бачимо, все це прізвища старі, відомі, карта всіх їх давно вже у післятравневій карієрі записана, і тому ніяких несподіванок та чи інша зміна з переміщенням тих чи подібних осіб на верховні урядові становища принести не може. Найблизча зміна уряду — зрештою дуже імовірна — буде теж по суті зміною формальною, або — як називає це проурядова преса — „зміною стійок на варті“.

На більшу увагу заслуговує вже натяк у вчорашній офіціяльній „Ґазеті Польскій“ про недалеку зміну конституції. Останніх 7 літ каденції президента Мосціцького було, мовляв, „актом надії й очікування“. Ті минулі роки доказали, читали ми там, ідеальний характер співпраці післятравневих урядів з президентом і тому його поновний вибір буде актом „віри і довіря“, яке дає підставу до перебудови державного устрою Польщі. Яким робом і на яких підставах відбулась би зміна конституції, для якої, як відомо, уряд не має нині в законодатних палатах своєї більшости, — це невідомо.

Однак усе це дальші перспективи, які нікого особливо не цікавлять. Так само не цікавлять, як і цілий хід нинішніх зборів, що перейшов серед зовсім байдужої атмосфери. Люди дивувалися лише, чому в околиці соймового будинку і на його терені заведено надзвичайні засоби обережности, чому на вулицях перевірювали леґітимації, впускали до соймового будинку лише дуже нечисленні одиниці зпоза послів і журналістів, тоді, коли справді атмосфера у самій Варшаві зовсім не вказувала на будьяке підвищення та взагалі якенебудь оживлення. Можливо, що автора цих рядків особливо яскраво вражала аж неприродна тиша, апатичний безрух і якийсь посоловілий варшавсько-соймовий настрій, — коли очі й вуха були ще повні барвистого руху стотисячної маси у вчорашній львівській маніфестації. Але факт остає фактом: нинішні вибори були ідеальними виборами з погляду швидкости і відсутности найменших перешкод на гладкій дорозі формалістичної процедури. *(ік.)*

Перед харківським процесом.

Новий подвиг комуністичних русотяпів.

В останньому часі множаться яскраві докази на те, що червона Москва вже зовсім нахабно, ні трохи не скриваючись, щораз тугіще зашморгує петлю на шиї українського народу. Всі теорії про нібито якусь рівноправність народів Радянщини, про неістнування там „національного питання“ (воно — мовляв — розвязане), про направу кривд, що їх заподіяли „інородцям“ царі і російська буржуазія — назагал залишились демаґоґічними теоріями. Тут і там полишила революція недержавним народам Радянщини дещо із здобутків. Та рештки цих здобутків складати вони мусять тепер на жертвенний престіл інтересів московської нації. Як давніше за царів, так і тепер у часах революційного більшовизму, **пануючою нацією залишились москалі.** Не змінилась їхня ментальність у вогні революції, коли йде про чужі народи, залишилась загребущість, хижацька захланність, залишилось бажання зробити всі чужі народи, звязані спільними політичними кордонами, погноєм московського політичного і культурного імперіялізму.

Ось заповіли тепер герольди „національної толеранції“ черговий процес проти українських „націоналістів“. Він буде другим актом (чи тільки другим?) траґедії українських культурних робітників, що в жахливих умовинах радянської дійсности, в голоді і холоді, працюють над здвигненням храму рідної культури. Ще всім добре в тямці поодинокі епізоди першого акту цієї траґедії, епізоди самобичування „Єфремівців“, понижуючих покаянь у несповнених гріхах. Усім теж добре відомі дальші події на Рад. Україні, репресії, що їх більшовики оправдували необхідністю боротьби з „контрреволюційним націоналізмом“, защепленим наново гуртком „Єфремівців“. До якої пародії зведено відтак київську Академію Наук — знаємо теж добре.

Маючи повище на увазі, мусимо найближчий процес розглядати в далеко ширшій перспективі. Вже самі **мотиви** арешту й обвинувачення гурту вчителів, Олени Курило, Трохименка і Ко, є зовсім недвозначні. **Комуністична влада йде на явну боротьбу з усіми признаками української самобутности. Вона нищить навіть українське провансальство,** до якого властиво докотилось наше національне проявлювання себе на східних українських землях. Нахабний окупант карає навіть тих, що у своїй дбайливости за збереження національно чистої мови і культури пробують чистити їх із засмічення московщиною, ставить їх перед суд і клеймить „контрреволюційністю“. Вони, ці культурні робітники — як хоче акт обвинувачення насильно відмежовували українську мову від „братньої“ московської мови, вони нібито обмірковували можливість латинської азбуки для української мови, вони складали шкільні бібліографії поминаючи московських авторів і т. і.

Степенування провин, що їх підтягає радянська влада під параграфи кодексу боротьби з

контрреволюцією, зовсім виразне. Теоретичні провини Єфремова і товаришів були куди більші, ніж провини Трохименка і його товаришів. Це степенування характеристичне для реґресу „національної толеранції" більшовиків, для їхнього повороту на позиції Рози Люксембурґ з її повним запереченням права на власне життя українському народові.

І важне ось-що: процес, що його заповідають більшовики, це **вступ до нового наступу на культурні надбання українського народу, що ще збереглись**, так як і процес Єфремівців був початком руїни багатьох цінностей до Академії Наук включно. Це й поглиблює траґізм того роду процесів. Слідами за своїми вченими йде в асисті чекістів цілий український нарід на нову Голгофту.

Акт обвинувачення звернув на себе уже увагу чужинецьких газет. **Повна невинність героїв нового процесу і безсоромність, з якою більшовики садять їх на лаву обвинувачених, мусить звернути на той процес увагу цілого культурного світу.** Краківський „Час" присвятив цій справі навіть велику статтю („Новий політ. процес у Росії", ч. 100) і застановляється в ній над вартістю „добровільної федерації", якою то назвою залюбки охрещують свій політичний твір — СРСР — московські більшовики.

В. Север.

За океаном.

Перед посвяченням української вищої школи.

Свято отворення першої вищої української школи в Америці, що поміщена в Стемфорд, Конн., знайшло зацікавлення серед нюйорських громадян до тієї міри, що вони, за спонукою Брацтва св. Михаїла, відд. 1-го „Провидіння", зійшлися на перші наради в понеділок 24. квітня в галі українсько-католицької церкви при Семій вулиці. Прибули уряди товариств: Брацтва св. Михаїла, Брацтва св. Йосафата, Сестрицтва Апостольства Молитви, Українського Хору, Молодої України й українсько-католицької парохії св. Юрія. Були також члени інших орґанізацій. Після вичерпуючих промов і дискусії присутні прийшли до висновку, що українсько-католицька вища школа, якої основником є **еп. Богачевський**, повинна стати всенародньою справою, бо вона кладе основи під українську культуру в Америці; що треба освідомити український загал в Америці про значіння цієї школи; що треба звернути увагу родичів, аби вони користали з нагоди і давали своїх хлопців туди на вищу науку після покінчення „греммер скул"; що свідоме українське громадянство повинно взяти участь масову у посвяченні школи дня 4-го вересня ц. р.; що зокрема громадянство нюйорське мусить доказати ділом, як воно доцінює вагу своєї школи. Щоби вибрати відповідний комітет акції, присутні представники згаданих орґанізацій доручили урядові парохії св. Юрія, щоби скликав ширшу нараду над цією справою в найкоротшому часі. Тимчасом товариства розібрали відзнаки школи для розпродажі поміж своїх членів.

Авраменко в новій ролі.

Знаний український балетмайстер Василь Авраменко зорґанізував театральну трупу під назвою „Український Народній Театр" і з нею виставить у Нюйорку в найближчому часі в салі „Поблик Театру" при Другій Евні недалеко 4-ої вулиці історичну драму Старицької-Черняхівської „Гетьман Дорошенко". В драмі буде виставлений також історичний балет з відповідною музикою. Зараз потім виставить Народній Театр оперету на осн. Гоголя „Майська ніч". Хором та орхестрою дириґуватиме проф. М. Гайворонський.

Комуністична пропаґанда.

БЕРЛІН, 9. V. ПАТ. На основі повідомлення преси в останніх часах комуністи розвинули енерґійну аґітацію, користуючись летючками та відозвами, які розкидають по цілій Німеччині. Політична поліція, заабсорбована ріжними подіями, не викрила покищо централі тієї пропаґанди. Оголошений в тій справі комунікат закликає населення, щоби причинилося до викриття аґітаторів.

Валія хоче автономії.

В Ляндіндрод Вельс, у Валії, відбулася в пятницю, 5. ц. м. конференція валійської ліберальної партії під голов. Льойда Джорджа.

Між іншими справами порушено також питання автономії Валії. Один з делеґатів на конференцію, міський радний Вілям Джордж (молодший брат Льойда Джорджа), висказався, що „було би бажаним, щоби Валія мала свій власний парлямент, такий, як має Ульстер, з повним правом рішати всі справи, що торкаються Валії".

Брат бувшого премієра Анґлії Льойда Джорджа, Вілям Джордж, є великим прихильником валійського „гоум руль" і від давна веде пропаґанду за самоуправою Валії.

(Укбюро Льондон.)

Проти небажаної візити в Австрії.

ВІДЕНЬ, 9. V. ПАТ. Пресове бюро націонал-соціялістичної партії повідомляє, що в суботу, 13. ц. м. прибудуть до Відня літаком баварський міністр справедливости Франк, президент пруського сойму Керль, шеф державної ради Лей, пруський міністр Кубе, державний секретар Фрайслер і два інші гітлерівські діячі. Вони будуть гістьми партійної управи і задумують виголосити низку відчитів.

„Райхспост" ствердже, що та візита має характер партійний і з огляду на вороже відношення австрійських націонал-соціялістів до австрійського уряду є теж актом ворожим. Є вона спробою обійти заборону походів і затерти сильне враження зальцбурського зїзду, де канцлер Дольфус станув в обороні Австрії.

Щодо Франка то сумніваються, чи йому позволять вступити на австрійську територію. Він образив австрійський уряд, закликуючи до усунення кордонів Австрії. Інші націонал-соціялістичні міністри не повинні також рахувати на якісь удогідення в Австрії.

—o—

Змова еспанських ґенералів.

МАДРИД, 9. V. ПАТ. Викрили тут велику змову, що мала на меті повалити теперішній уряд. Одного з головних провідників змови, ґенерала Ґодеда заслано до Лєс Пальмасу, другий ґен. Орґас утік до Портуґалії. Кількох інших ґенералів, вмішаних у змову, зголосилося до теперішньої еспанської влади, запевняючи про свою льояльність. Їх арештовано.

У звязку з ударемненою змовою арештовано багато інших змовників, що рекрутуються з монархістичних і військових кол.

Зачувати, що комуністичні синдикалістичні союзи рішили з того приводу проголосити в цілім краю ґенеральний страйк.

—o—

По широкому світі.

— У Зальцбурзі задумують утворити касино гри на зразок Сопотів, щоби піднести туристичний рух в околиці.

— В Австрії арештовано в останньому часі коло 1.000 комуністів, у яких найдено комуністичні друки.

— Норвеський рятунковий корабель „Рослянд", що брав участь у рятуванні „Малиґіна", в поворотній дорозі зі Шпіцберґів дістався в бурю і затонув.

— Провідник німецької соц.-дем. партії Енштайн помер у берлінському вязничному шпиталі на запалення легенів.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 11. ТРАВНЯ 1933.

МИРОН ЗАРИЦЬКИЙ 2)

Чиста і прикладна математика в ході століть.

(Докінчення).

Недовго після Евкліда жив у Сиракузах Архимед, найбільший математичний геній світу. У своїх творах, які він посилав до Александрії, виявив Архимед таку велику продуктивність у тяжких, глибоких проблемах, таку неймовірну точність льоґічної аналізи, що не посоромився би її й нинішний найбільший льогік і математик. Він користувався вже методами абстрактної вищої аналізи, обчислював обєми тіл методами інтеґрального числення, але відкрив теж важні закони механіки й будував воєнні машини для оборони родинного міста.

Апольоній і Діофант були представниками чистої математики; один дав знамениту теорію стіжкових перерізів, другий теорію чисел і абстрактну альгебру.

Римляни не тільки не дали математиці нічого нового, але навіть не знали й не розуміли великих здобутків грецької математики. З жалем казав Цицеро: „Apud Graecos geometria floruit et nihil est mathematicis graecis illustrius. At nos ratiocinandi metiendique utilitate huius artis terminavimus modum". „У греків цвила геометрія й нема нічого величнішого над грецьких математиків. А ми, римляни, обмежилися у тому мистецтві до практичного числення й мірення".

В середновіччі були араби одиноким народом, що знав і розумів клясичні твори грецьких математиків. Вони розуміли грецькі методи й теорії, розвинули альгебру й триґонометрію і застосували їх передовсім до астрономії. Вони переклали на свою мову майже всі грецькі математичні книги й за їх посередництвом пізнала пізніше Европа грецьку математику і могла на її підложжі зачати будову нової математики.

Великі математики нових часів Ляйбніц, Ойлер і Коші були представниками чистої математики. Останній з них подав точні й ясні дефініції основних понять аналізи й перевів ревізію льоґічних основ математики. Але ґеніяльний математик Нютон збудував також клясичну механіку, а великі математики Ляпляс, Ляґранж і Ґавс були також великими фізиками.

Задалеко завело би нас хочби поверховно переказати всі здобутки математичних теорій XIX-го століття і обговорювати їх застосування й значіння для імпозантного розвитку природничих наук у цьому столітті. В історії математики XIX-го ст. бачимо також серед учених усіх культурних народів попереплітані досліди над фільософічними основами математики й систематичними абстрактними теоріями з широко розгалуженими зусиллями, щоби розбудувати прикладну математику і вивести льоґічні консеквенції з основних законів природи.

Є такі математичні теорії, що відіграли важну ролю в історії природничих наук, що були суттєвою причиною повстання й розвитку численних проблем і теорій природознавства. Ціла фізика й хемія нових часів не була би можлива без математичної аналізи. А тому, що фізика й хемія є фундаментом кожної природничої науки й техніки, легко зрозуміти, що без математики нема природознавства. Згадаю тільки про вагу варіяційного числення й теорії інтеґральних рівнань для механіки, про значіння теорії груп і трансформацій для кристальоґрафії і теорії імовірности й математичної статистики для кінетичної теорії матерії й біольоґії.

Були правда колись і є ще й сьогодні такі спеціяльні математичні науки, що впродовж віків не мали або й тепер ще не мають ніяких приложень. Але коли Архимед і Апольоній відкрили колись дивні властивости параболі й еліпси, то мабуть ніхто тоді не міг догадуватися, яке велике значіння матимуть їх відірвані досліди для майбутньої механіки, техніки й астрономії. Коли Лобачевський збудував ідеальний світ неевклідової ґеометрії то чиж могла тоді вимріяти й найсильніша уява факт, що за сто літ прийде Айнштайн і застосує ту фантастичну ґеометрію до цілком нової теорії фізичних явищ.

При кінці XIX-го століття повстала нова найбільш абстрактна математична наука, теорія множин, яка знову спричинила нову, революційну ревізію фільософічних основ цілої математики. Вона оперує цілком новими поняттями, кладе цілком нові проблеми й творить нові, досі незнані методи. В своїх початках вона була самітна, навіть математики її не розуміли й не знали, до чого вона здалася. Але сьогодні теорія множин змінила вже істотно методи і сам зміст цілої математики. В останньому році та найідеальніша математична теорія найшла вже й деякі приложення в механіці. І ми навчені вже історичним досвідом не можемо нині сказати, що та покищо відірвана від всяких фізичних фактів абстрактна теорія не запанує в природознавстві за літ сто або двісті.

З другого боку більшість математичних теорій повставала так, що природники надибували в своїх дослідах такі проблеми, яких розвязка вимагала нових незнаних математичних теорій. Вони ставляли тоді математикам нові питання, на які вони мусіли відповідати і при тій нагоді творили нераз нові математичні поняття, видумувати нові методи доказів і давати нові теореми. Так повстала наприклад теорія варіяційного числення й теорія інтеґральних рівнань. Теорія релятивности Айнштайна й модерна теорія квантів змусила математиків до інтензивної роботи над будовою математичного апарату, потрібного до льоґічного опанування тяжких проблем і теорій нової фізики.

Такою дорогою змушували природники математиків до реалізації нових завдань, математики завдячують природникам багато нових проблем і теорій; без природознавства нема абстрактної математики.

Але конкретні факти фізичного світу, мають для математики ще інше, ще більш суттєве значіння. Вони дозволяють на психольоґічн

Все ще невідома земля.

Волинь, 8. V. 1933 р.

I.

В серпні мине 5 років від допису в „Ділі" автора цих рядків п. з. „Терра інкогніта". Мав він на увазі головно українців, що з ріжних причин не знали Волині. Нині можемо сказати, що волинські українці і поза його межами, знають про Волинь уже дуже багато й знають правду.

До цього в великій мірі причинилася наша національна преса, яка при всякій нагоді знайомила з волинською дійсністю наш ширший загал.

Та для польського суспільства, що так заважує своєю опінією на щоденній дійсности Волині, це край ще досі „Терра інкогніта". Про це в першій черзі кажуть розбіжні погляди польської преси, дивовижні уявлення польського читача й не менше дивовижні експерименти ріжних чинників.

Для значної більшости цих чинників Волинь ще й досі „дике поле", „степ". Навіть луцький урядовий орган „Волинь" для одної передової статті не міг найти характеристичнішого наголовку, як „Дух на степу". Погляд як зперед сотень літ із фантастичної белетристики й романтичної поезії.

Звідси йдуть фантастичні реґіональні пляни й методи, опанування цих „степів" і експерименти на буцімто „диких полях".

Того, що українські маси Волині в своїй національній свідомости й загальному розвитку посунулися вперед і в багатьох випадках стоять вище за мазурів чи ловичан, за місцевих кольоністів і осадників, дехто не хоче навіть бачити.

II.

Урядовим колам і польській суспільности закриває дійсне обличча Волині передовсім реакційний ендецький табор, що вічно ще живе дикими плянами винародовлення й екстермінації української автохтонної маси. Є й основи, що всіма силами намагаються доказати Варшаві, від якої залежать посади, що їхні експерименти дадуть чудові результати серед волинського населення.

Вони дбайливо ховають від людського ока, а особливо від Варшави, всі свої невдачі, потішають кого слід, що, мовляв, усе йде добре.

Помагає їм у цьому брукова преса.

День за днем, тиждень за тижнем появляються в польських часописах такі дивовижні та брехливі інформації з Волині, що навіть деякі місцеві польські читачі іноді обурюються. Якунебудь дрібничку сумнівної орґанізації за допомогою місцевих ендецьких і інших кореспондентів роздувають у цій пресі до величезних розмірів.

Щож торкається українського життя, то ці інформації з Волині йдуть уже значно далі.

Отак „Експрес Ілюстровани" про відоме унеможливлення волинського зїзду УНДО в Луцьку 23. IV. ц. р. писав: що УНДО не тішиться успіхом, що противники його напали на зібраних на нараді, що відбулася страшна бійка з стрілами та „на кийки й кулаки" й т. д. Подібним способом інформували своїх читачів і інші часописи.

І так про ціле українське життя. На Волині нема ніяких свідомих українців; маса — це темна отара.

І ніхто цих брехливих інформацій про Волинь навіть не спростовує. Тому-то власне Волинь для польського суспільства є „Терра інкогніта". Є вона нею мабуть також і для мешканців Варшави.

III.

Зрештою, коли комусь не залежить на правдивих відомостях, то це його діло. Одначе українська волинська інтелігенція повинна би всякі брехні виводити на чисту воду й демаскувати їх.

Треба це робити не лише через окремих кореспондентів, але й через спростування. Чи вже не забагато поширено татарських вістей про українізацію церкви, про Просвіти, українські кооперативи, участь буцімто українців у самоурядах і т. д.? Усі ці нерозвіяні брехні все-ж причиняють нам деяку шкоду й тим більше, що вони іноді передістаються в чужу пресу, а навіть і за кордон. На жаль, зі спростуванням цих специфічних волинських брехонь ми зустрічаємося ще досить рідко.

В. Островський.

Д-р Розенберг в Льондоні.

До Льондону приїхав з Берліна 5. ц. м. д-р Альфред Розенберг, голова німецького „комітету закордонних справ" і особистий приятель канцлера Гітлера. У звязку з його приїздом появилися в льондонських часописах ріжні коментарі. „Дейлі Геральд" із 6. ц. м. подає навіть дуже сенсаційну вістку (якої інші денники не повторюють): „Минулого вечора приїхав до Льондону в дивній місії головний дорадник і помічник Гітлера в закордонних справах, д-р Розенберг. Він хоче добути піддержку британійського уряду на переведення ревізії мирового договору коштом Росії. Головною ідеєю цього фантастичного пляну є те, що Польща малаб віддати „коридор" Німеччині а за те дістала би теріторіяльне відшкодування на Україні, яка тепер залежить до Росії.

(Укбюро Льондон.)

РОЗМОВА РОЗЕНБЕРҐА З НОРМАНОМ ДЕЙВІСОМ.

ЛЬОНДОН, 9. 5. ПАТ. Розенберг, якого вважають особистим приятелем Гітлера, мав довшу розмову з Норманом Дейвісом. Говорили про всі сьогоднішні важніші справи. Норман Дейвіс сказав, що сподіється, що Німеччина змінить своє становище та політику так, щоби це позволило працям у Женеві посунутися вперед. Норман Дейвіс сказав, що американська громадська думка така, що на розброєній конференції повинна рішучо бути атмосфера доброї волі, бо від того залежить успіх світової господарської конференції.

Анґлія не мішається до спору на Далекому Сході.

В деяких часописах (головно на континенті) появилися мильні вістки про те, що англійський посол в Китаю, сер Майльс Лемпсон мав би посередничити між Японією і Китаєм в заключенню перемиря і порозуміння між цими державами.

Сер Джан Саймон заявив дня 3. ц. м. в палаті послів (через міністра Стенлея Болдуіна), що Анґлія не оферувала своїх услуг в посередництві між Японією і Китаєм та не уважає такого посередництва вказаним.

Щодо японсько-радянського непорозуміння то англійський уряд думає, що його можна легко усунути звичайною дипломатичною дорогою і Японія до того прямує. *(Укбюро Льондон.)*

Свято У. М. Х. у Львові.

ПІД КРИЛАМИ ГР.-КАТ. ЦЕРКВИ.

Недільне свято: „Українська Молодь Христові", що своєю величю і блеском та порядком і здисциплінованістю стотисячної маси перейшло всі навіть найсміливіші сподівання, залишиться певно на все життя в памяти всіх його учасників. Справді! Такого імпозантного українського свята, такого підйому духа українського населення столичне місто Львів не оглядало ще ніколи. Це був наглядний і пророчистий вияв невмирущого духа українського народу на Галицькій Землі, що під опікунчими крилами греко-кат. Церкви, її єрархії і духовенства зірвався до лету і прямує нестримно до своєї завітної мети. Свято У. М. Х., зорганізоване і переведене так чудово греко-кат. церковними кругами, є новою ясною сторінкою в білянсі заслуг тих кругів для українського національного відродження в Галичині, під яке поклали тверді основи саме найкращі представники духовенства Греко-кат. Церкви. Нині, після величнього свята, ці заслуги Церкви й духовенства на Галицькій Землі слід не тільки пригадати, але й підчеркнути.

ЩЕ ДЕЩО ПРО ПОХІД.

Хоч уже в двох числах розписувались ми про похід молоді у Святі У. М. Х., то проте думка вертає мимохіть до того могутнього й величнього перегляду нашої молодої сили — надії й будучини нації. А що за величезний і прецікавий матеріял уявляв з себе похід для фолькльориста! Ґрупи дівчат у червоних, синіх, білих і жовтих хустках, то знову пречисленні ґрупи, де цілі сорочки — це одна чудова вишивка. Хлопці були теж здебільша у вишиваних сорочках, деякі ґрупи в козацьких шапках, синіх жупанах, однородних селянських кабатах, капотах, сіряках, кожушках, свитах, чемерах, полотнянках і т. д. А серед того стрійного походу, в якому йшли найсправніше, зрозуміла річ, здисципліновані ряди луговиків зі Львова і з інших місцевостей (львівські луговики справилися теж знаменито як впорядчики на площі св. Юра підчас дефіляди!), стокількадесять прапорів, пречисленні хори, оркестри, а всюди просто зразковий порядок, бадьора постава й вигляд, хоч тисячі-тисячі учасників ішли на свято пішки цілу ніч і від того маршу мали ноги з мозолями, а то й ранами. Така зрілість, посвята й витревалість сільської молоді, що не зважала на ніякі перепони, що не звертала уваги й на безшабашну аґітацію ґурра-націоналістів, заслуговує на найвище признання. В якому світлі вийшли націоналістичні противники свята, не беремось судити. Це лишаємо під осуд самого громадянства.

ПЛОЩА СОКОЛА-БАТЬКА.

Недільне свято виявило ще раз наглядно, що значить своя площа. Подумаймо тільки, що ми значилиб і як виглядало би свято, якби ми не мали у Львові площі Сокола-Батька! Великі написи в ріжних місцях площі пригадували учасникам свята, що та площа ще далеко не вся в руках нашої сокільської централі. Пригадаймож і ми нині українському громадянству, що ціла та площа має 12 і пів морґів простору, але з того треба буде понад 2 морґи землі віддати шістьом власникам, бо Сокіл-Батько не може покищо й думати про купно того кусня землі, коли винен нині понад 3.000 долярів тим спільникам, які йому вже свою частину продали. Це повинно українське громадянство взяти під увагу і поспішити масово з жертвами й датками на сплату довгу і на викупно останніх частин Українського Городу

НАША „ПІДПРИЄМЧИВІСТЬ".

Ми часто нарікаємо на те, що ми бідні, що ніде нема заробітків. Минула неділя показала, що наші нарікання не все слушні, що ми *не хочемо* заробити (чи не вміємо) навіть тоді, коли до цього є добра нагода.

Десятки тисяч народу заповнили площу Сокола Батька. Рівночасно появилася хмара продавців. Ви могли купити чоколяду, цукорки, морожене, лімоняду, пиво, тощо. Та коли ви купуючи заговорили — тоді зі здивуванням стверджували, що всі продавці поляки або жиди. Очевидно, народні маси — змучені й нагрівані сон-

ґенезу всіх математичних понять і завдяки ним повстають у свідомості математика всі, навіть найбільш ідеальні конструкції. Коли математик творить навіть найбільше відірвані абстрактні поняття, то вони можуть повстати тільки як ідеалізації таких конкретних форм і реляцій, що їх подибуємо в природі. Не було би в природі емпіричних форм і множин, то в ніякій уяві не зродилась би абстрактна система аксіом для означення їх суттєвих властивостей. Коли навіть роздумуючи над теорією абстрактних множин, відкриваємо їх ріжні типи й просторні реляції, то все таки тільки зображення емпіричних точок і їх взаємного положення дають нам матеріял до абстракції і до узагальнення.

Отже коли одні природники збирають і реєструють конкретні явища й факти, а другі відкривають їх взаємну залежність, коли одні математики дають теорії потрібні для природознавства, а другі будують загальну теорію льоґічного думання, то щойно гармонійна синтеза роботи тих спеціялістів може нам дати тривкі основи всестороннього пізнання природи.

Колиж і в українській науці є вже люди, що працюють у ріжних ділянках математики й природознавства, то й ми не забуваймо, що наші люди й матеріяли можуть бути від себе далекі, але нас лучить спільна ідея, ми собі взаємно конче потрібні.

Пізнаваймо природу рідного краю. Дбаймо про те, щоби наша робота причинилася до піднесення культурного рівня життя народу й до розвитку його суспільно-економічної організації. Але нехай нашим спільним ідеалом буде також математика як ціль сама для себе, як безмежне й безпосереднє джерело вдоволення. Нехай мертва й жива природа захоплює нас своєю красою, величчю своєї будови й таємністю своїх законів.

Я безмежно вдячний організаторам конгресу за те, що дали мені змогу сказати перед українськими природниками кілька слів про математику. Нехай це буде знаком твердої запоруки, що наші шляхи не розійдуться.

цем — не застановлялись над тим, у кого вони купують. Попит був величезний. Тисячі золотих поплили в кишені продавців. І хто тут винен, що продавцями були не-українці, що найбільш патріотична одиниця, бажаючи заспокоїти голод і спрагу, мусіла забути на клич „Свій до свого"?

ВІДГУКИ В ПОЛЬСЬКІЙ ПРЕСІ.

Могутній здвиг із приводу свята мусів зробити враження і на найбільш упереджену людину. Та що інше признати велич його тишком у душі, а що інше про цю велич писати публично у пресі. Особливо від шовіністичної курерківської преси ніхто не міг ожидати обєктивности в описі свята взагалі, а походу зокрема.

„Курер Львовскі" вмовляє у своїх читачів, що манїфестація була дуже скромна, дарма, що її підготовлювали вже від кількох — мовляв — місяців із великим накладом зусиль. Орган львівської ендеції, якого замітка про свято переповнена їдю, ненавистю і злобними видумками, обраховує скількість учасників усього на 35.000, з чого 60 відс. було жіноцтва. „Організація торжества шванкувала", „Львів не виявив майже ніякого зацікавлення", „Не зважаючи на небувалі заходи, результати манїфестації радше невеликі, якщо їх рівняти з останньою манїфестацією самого Львова з приводу 3-го мая"... І т. д.

Краківський „Курер Ілюстровани" таксамо не дорахував багато тисяч учасників і подав ту саму кількість, що „Курер Львовскі" (35.000). Найбільший жаль почув він не до нас, а до папи за зміст його телеграми до митрополита. Зате вечірнє видання краківського Куррка „Темпо Дня" розкричалося про „фіско української манїфестації"...

Ну, але що дивуватися заїлим шовіністам, коли навіть обі агенції — ПАТ і „Всхуд" — добачили ледви половину манїфестантів, а друга половина у них десь загубилась. І так: ПАТ розніс вістку про 26 тисяч, а „Всхуд" про 26—28 тисяч учасників. Цю скількість зафіксувала майже вся польська преса, що здебільша обмежилась в описі релігійного нашого свята до комунікатів одної чи другої агенції.

Ще найбільш безпристрасно поставились до здвигу дві львівські газети: „Век Нови" і „Хвіля". Перша газета подала скількість манїфестантів на 50 тисяч, друга — на 40 тисяч. „Хвіля" написала при кінці репортажу ось-що: Слід підкреслити ще раз, що весь час, коли машерували великі людські маси, панував зразковий порядок, що ті маси були здисциплінавані і підпорядковувались розпорядкам дотичних адміністраційних органів.

„Молва", емігрантський російський щоденник у Варшаві, принесла невеличкий опис свята, у якому подано, що до походу станула 40 тисяч осіб.

ДИМІСІЯ ПОЛЬСЬКОГО КАБІНЕТУ.

ВАРШАВА, 9. 5. ПАТ. Нині в 12. год. відбулося в Замку заприсяження президента Польщі. Національне Зібрання тревало 10 хвилин. Присутні були посли та сенатори, уряд з президентом ради міністрів Пристором і шефи центральних урядів.

Після заприсяження президента рада міністрів зібралася на засідання та ухвалила зложити на руки президента димісію всього кабінету. Після засідання рада міністрів із премієром Пристором пішла до Замку, щоби зложити димісію.

Президент димісію приняв і поручив премієрові Присторові й міністрам урядувати аж до часу іменування нового кабінету.

—o—

ЯПОНСЬКА КАРНА ЕКСПЕДИЦІЯ.

ЛЬОНДОН, 9. 5. ПАТ. Згідно з вістками з Харбіну, зі Сюі Фен Го, провінції Кірину, вийшла сильна японська карна експедиція в напрямі Тунлжінь. Експедиція має розігнати відділи китайських партизанів, яких піддержує правильне китайське військо, організоване над кордоном. Японська карна експедиція в битві біля міста Гюлян, що тревала 4 години, розігнала сильний китайський відділ. Він зазнав поважних втрат. 150 китайців було вбитих, кількасот ранених. Розігнали теж відділ китайських партизанів, що став збиратися на північ від Харбіну.

—o—

Хто знає?

Редакція Української Заг. Енцикльопедії просить подати їй (на адресу: Львів, вул. Чарнецького 26) дату народин отсих наших діячів:

1) **Хасевич Ніл**, український мистець-маляр.
2) **Хвостов** Олександер, український маляр, проф. Мист. Технікуму в Харкові.
3) **Холостенко** Евген, український мистець-маляр і муз. критик.
4) **Хоняк** Олександер, укр. журналіст.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Зміна адреси 1 зол. Можна присилати поштовими марками.

З життя української кольонії в Ченстохові.

Загальні Збори Українського Т-ва Допомоги Емігрантам. — Цьогорічний Великдень. „Українська Писанка".

Дня 2. квітня ц. р. відбулися Загальні Збори Українського Т-ва Допомоги Емігрантам з України в Ченстохові. Це Т-во обєднує національно свідоміших і суспільно вироблених емігрантів та заточенців галичан, які спільно в імя одної ідеї ведуть тут національну працю. Завдяки цьому Т-ву тутешня українська громада проявляє досить помітне національне життя і по змозі служить національній ідеї, а Т-во Допомоги крім помочі бідним емігрантам займається дбайливо вихованням українських дітей в дусі української ідеї — і цим власне найбільше служить свому народові. Т-во Допомоги удержує українську домівку, передплачує досить багато українських часописів і журналів та має гарну бібліотеку. Допомагає воно також в удержуванні української автокефальної церкви, а в біді і потребі допомагає емігрантам і їхнім родинам матеріяльно.

Т-во Допомоги одержує деколи матеріяльну допомогу від щирих братів та установ Галицької Землі. За цю братню допомогу Загальні Збори висказали цим жертводавцям щиру подяку.

До Управи на цей рік вибрали Збори: 1) п. Апостолова Івана головою, 2) п. Тилятицького Миколу скарбником і 3) п. Врублівського Онисима писарем.

За старанням Управи Т-ва Допомоги та Писанкового Комітету відбулося цього року перший раз свячення пасок в українській церкві, а другого дня на Великдень була влаштована „Українська Писанка" для дітей української місцевої кольонії. Після святочно-патріотичної промови п. Ст. Паладійчука до всіх учасників „Свята Писанки", особливож до дітей, віддеклямували діти великодні і патріотичні вірші, а опісля гралися та співали кілька гаїлок. Дітям і жовнірам нашим місцевого полку влаштовано святочне приняття, опісля обдаровано їх всіх українськими писанками з Поділля й Гуцульщини, цукорками „Фортуни Нов.", гуцульськими торбинками з Косова та „Дзвіночком" за квітень.

„Свято Писанки" було тут великодно-національним святом цілої тутешньої української кольонії. Матеріяльну допомогу на це свято зібрано серед місцевої кольонії, а ще більше допомогли своїми датками у грошах, натурі і річах українські установи і щирі брати з Галичини, за що Управа від себе, від Писанкового Комітету і від цілої кольонії складає щиру подяку.

З нагоди Свят зібрано на „писанку" для „Рідної Школи" 15 зол.

Управа.

Хто не платить за часопис, підриває рідну пресу.

Голодівка Ґандія.

З Пуни (Індія) повідомляють, що Ґандія, який розпочав у понеділок голодівку, англійська влада випустила із вязниці. Він припинив на місяць кампанію пасивного опору, порозумівшись наперед з головою панідійського конґресу. Крім того звернувся до англійського уряду з домаганням звільнити всіх політичних вязнів і відкликати спеціяльні розпорядки, що мають на меті поборювати пасивний опір.

Ґанді продовжує дальше голодівку. Заявив, що як голодівку переживе, вернеться до політичного життя і приступить до справ, які перервано з його поворотом з Англії.

ПУНА, 9. V. ПАТ. Ґанді встав сьогодні дуже рано і помолившись, випив склянку води. Під впливом змінених обставин його настрій змінився. Переважає в ньому охота до життя, тому надіються, що він припинить голодівку. Занепокоєння його приятелів зменшилося.

—o—

За здоровля молодого покоління.

Про вагу вакаційної оселі для молоді у Старяві.

В 1932 р. була вже по всіх українських часописах згадка про те, що стан посідання наших українських установ, а головно установ, яких метою є опіка над нашим доростом збільшається на одну дуже важну позицію. Хоча маємо вже кілька будівель, призначених на відпочинок підчас літніх і зимових ферій для наших дітей, та не мали ми досі такої оселі на найдальших західних окраїнах. Обовязок цей виконало перемиське громадянство.

Почин дав до цього колишній директор української гімназії в Перемишлі п. Алиськевич Андрій, що купив у Старяві коло Хирова дуже гарну будівельну площу. У 1931—1933 р. заходом Українського Товариства охорони дітей і опіки над молоддю — філія в Перемишлі при матеріяльній допомозі кількох перемиських наших установ цей почин здійснений. На площі, положеній у прегарнім сонячнім місці, в сусідстві непроглядних шпилькових лісів, над гірською рікою Стривігор, вибудували двоповерхову, бляхою криту в українськім стилю віллю, де можна помістити понад сотню української дітвори. Велика півморґова площа, сонячні і криті веранди, пригідні для всяких ігор і забав, скільки лише дитяча душа забажає. Прегарні гірські терени, залізнича стація в місці, відповідно на зиму забезпечений будинок дають змогу використати оселю і в зимі для лещетарських прогульок і навіть для змагань.

Старява коло Хирова є вже від кількох літ улюбленим місцем відпочинку для міського населення.

Гроші на оселю в сумі понад 30.000 зол. найшло саме перемиське громадянство. Тепер річ в тому, щоби той великий і щирий дар перемиського громадянства для української молоді якнайкраще використати.

Старшина товариства вірить, що її труд не буде даремний і що наші школи, товариства і свідомі громадяни подбають, щоби українська молодь виповнила оселю вже на цьогорічні ферії. Там за невеликою оплатою, під опікою досвідчених педагогів і при здоровім та достаточнім харчі зможе вона провести час якнайкраще.

Зголошення на найближчі ферії виділ вже приймає. Ближчі інформації у голови Товариства п. Ісидора Білинського в Перемишлі, Косцюшка ч. 5.

Дня 21. травня ц. р. відбудеться величаве благословення нового будинку при співучасти перемиського і доокoличного духовенства, інтелїґенції, міщанства і селянства.

—o—

З нових книжок.

Проспер Меріме: БЛАКИТНА КІМНАТА та інші оповідання. Переклав В. Софронів. Львів, 1933. Стор. 116.

Три оповідання з цієї збірки характеризують ріжні риси таланту того великого письменника, якого слава за останніх 60 літ постійно зростає. Меріме хотів усе життя робити враження, що як письменник він тільки аматор; свою спеціяльність історію та археольоґію, підсилені фільольоґією, він використовував так, немов би вони були головною метою його оповідань. Та що за диво: в цих оповіданнях ні сліду педантизму, зайвої ерудиції, навіть читачеві важко би відповісти: з якою думкою вибирав автор історії такі далекі від власних переживань — зрівноваженого, холодного джентельмена.

Та дослідники життя і творчости Меріме дійшли нині до теорії, що навіть екзотична „Кармен" це тільки його власний психольоґічний портрет. Те, чого бракувало йому у щоденщині і що було тільки недосяжною тугою його здушеного темпераменту находило свій вислів у постатях, творених уявою.

Меріме пройшов усі щаблі карієри громадського і державного достойника: був директором державного музею, членом Французької Академії, сенатором, особистим приятелем королевої Евгенії і одночасно — одною із рідко нешабльонових і неофіціяльних індивідуальностей. Ще досі ріжні дослідники суперечаються про „дійсне обличча Меріме", про „тайну автора Кармени", про „невідомого Меріме". Це був вдачею англієць між французами, закоханий у тому всьому, чого не виявляв ні словами ні своєю поведінкою. Холодний, неприступний, злобний, вибагливо чемний, красномовний і мовчазний і мовчазний, залежно від товариства — Меріме був би взяв до могили тайну, що мав пречутливе серце і вмів довгими роками як романтичний лицар служити вірно вибраним собі жіночим ідеалам. Він був вірніший їм, ніж вони йому.

Тільки тому, що залюбки писав листи — і то багато! — до цих своїх земних ідеалів, знаємо нині про це. Писав він так само як він розмову та одягався: щоби ніхто не запримітив, що пише, розмовляє або має на собі якесь убрання. І саме цей буцімто неефектовний стиль належить нині до найкращих зразків французької прози. Читаєш і не думаєш про такі претенсіональні речі як квітисті порівнання, поетичні описи, ефектовні рефлексії. Це добре для тих, що хотять звернути увагу на свій талант. Меріме мав тих талантів пів тузина і може сам не догадувався, що саме завдяки своїм оповіданням, писаним отак собі від руки, для розривки, для своїх приятелів, найтривкіше запише своє імя.

м. р.

*

Друк. помилка: У вчорашній статті „З нових книжок" у 4-ім рядку знизу повинно бути „прозові" замісць „прозової".

НОВИНКИ

— **Конфіската „Діла.** Попереднє (117) число „Діла" сконфіскувало городське староство, окресливши 5 рядків передовиці п. н. „Радіє небо і земля".

— **Перевишколення вчительства.** У звязку з реформою середнього шкільництва і зміною програми навчання учительство середніх шкіл мусить на протязі цьогорічних шкільних ферій (від 15. червня до 19. серпня) піддатися перевишколенню. В першій половині серпня будуть на терені всіх кураторій відповідні вчительські курси, вправді не примусові, але з загальним характером. Відбудуться вони у двох 1-тижневих турах від 3. до 16. серпня. Такий самий курс для гімназийних директорів триватиме два тижні і відбудеться в липні.

— **Нові кореспондентки.** М-тво почт і телеграфів із 15. червня ц. р. вводить нові кореспонденційні картки з різьбами Віта Ствоша. Є це у звязку 400-роковинами смерти різьбаря.

— **Українська Громада в Німеччині.** На загальних зборах Української Громади в Берліні вибрано управу т-ва в такому складі: голова о. д-р П. Вергун, його заступник проф. д-р Ів. Мірчук, другий заст. журналіст Ріка Ярий, секретар доц. д-р Б. Крупницький, скарбник конс. В. Кужіль; члени управи: інж. С. Капустяк і інж. М. Велешко. Адреса секретаря: **Dr. B. Krupnytzky, Berlin, Adlershof, Flugplatz 4.**

— **Зловживання війта.** Перед трибуналом окружного суду у Львові станув 35-літний війт із Залужа пов. Любачів, Станислав Коґут, власник одного морга поля, обвинувачений в тому, що спроневірив 600 зол. громадських грошей та що на вексель, зі сфальшованими підписами двох господарів, затягнув у „Народньому Домі" в Любачеві позичку 700 зол., якої не сплатив. Засуджено його на рік вязниці з припиненням кари на три роки.

— **Грабунковий напад.** Львівський купець Шляєр, що має склеп з обувою при вул. Леґіонів, вертав вечором додому, несучи під пахою ручну касу з готівкою 1.200 зол. На розі вулиць Ягайлонської та Рейтана якийсь прохожий підставив йому ногу і коли Шляєр упав, вирвав йому з рук касу та почав тікати. Однак купець наробив крику і грабіжника зловила поліція на розі вул. Різницької. Він кинув тимчасом на вулицю касу, яку звернено пошкодованому. Зловленим опришком є 21-літній Яків Бехман. Він мав спільників, за якими глядає поліція.

— **Випав із поїзду.** 26-літній робітник із Левандівки Молот їхав на помості поїзду зі Львова до Брухович. Коли вітер зірвав йому капелюх, він перехилився, випав на шлях і потовкся тяжко. В безнадійному стані відвезли його до шпиталю.

— **Родинна траґедія** склалася на Клепарові під Львовом. 32-літній почтовий урядовець Йосиф Малиш підчас суперечки з жінкою, вдарив її сокирою по голові. Опісля зголосився добровільно на поліції, заявляючи, що убив жінку, яка була йому невірна. Тяжко ранену Малишову відставлено до головного шпиталю, де не мають надії вдержати її при житті.

— **Дрібні вістки.** Із церкви в Модричі пов. Дрогобич вкрали злодії одну літурґічну ризу та готівку 30 зол. — В домі ч. 11 при вул. Валовій у Львові кинулася з II. поверху Вікторія Букартик і вбилася. — На Замарстинові під Львовом отроїлася сільним квасом 20-літна Анеля Самотій, дентистична асистентка, наслідком любовної невдачі.

— **Втепився програвши процес.** Антін Найман, господар у Виспі, пов. Рогатин, не міг пережити того, що програв маєтковий процес і мав заплатити 165 дол. противній стороні. Він кинувся в ріку Свирж і втопився.

— **Незвичайне самогубство.** До Варшави приїхала зі Львова д-р Юлія Щирекова, асистентка хемії на львівській політехніці і жінка редактора соціялістичного „Дзенніка Людового". Заїхала до дому залізничників і отроїлася сильним розчином ціянкалі. На склянці, з якої випила отрую, лишила карточку з написом: „Треба старанно вимити, бо в середині останки сильної отруї". Перед смертю написала листи до свого чоловіка у Львові та вуйка. Мала 39 літ. Причиною самогубства були якісь урядові непорозуміння з другим асистентом хемії на львівській політехніці.

— **Лет понад океан.** Із Сан Люїс в Сенеґалю вилетів 7. ц. м. кап. Стан. Скаржинський на апараті польської конструкції до Наталю на східньому побережі Бразилії. Летів понад найвужчу партію Атлянтійського Океану, широку на 3.500 км., у південно-західному напрямі й осягнувши свою мету, Наталь, полетів дальше на південь, де осів в місцевости Мацейо. Дорогу 3.600 км. пролетів без осідання у 19 годинах і 30 мінутах. Звідтам задумує летіти дальше на південь до Ріо де Джанейро.

— **Світовий запас золота** обчисляють тепер на 255 міліярдів 750 міліонів фр. З того амер. Злучені Держави мають за 99.800 міліонів, Франція 80.400 міл., Анґлія 18.900, Японія 5.400, Радянщина 4.900, інші держави разом за 77.900 міліонів франків.

— **Скочила в кратер.** З Токіо повідомляють, що до кратеру вулькану Ошіма кинулася пані Саєт, щоби покінчити з життям. На протязі одного тижня це вже шесте з черги того роду самогубство. Число нещасливців, які в останньому часі кинулися до кратеру того вулькану, переходить уже 30 осіб.

— **Релігійні радіові програми у світі.** Цей рід радіових програм найбільше поширений в Зл. Державах Америки. Вони є цілком відмінні від европейських. Передусім надавання відбувається не тільки в неділі та свята, а щодня, майже безупину. Американський радіослухач спосеред кількох соток радіостацій може відшукати кожної хвилини бажану собі релігійну авдицію, яка дає спів, богослуження, релігійний концерт, або читання біблії, проповідь. Явище зрозуміле, коли візьмемо під увагу безліч релігійних сект в цій країні. Кожна релігія, секта, чи релігійне товариство хоче при допомозі радія дійти до свого однодумця. Усякі обєднання радіостацій мають встановлені години для релігійних авдицій. Ню-Йорк має постійну „релігійну годину" в год. 15.30, а в год. 18.00 щодня трансмітується „католицька година". Інші обєднання радіостанції мають постійні програмові відділи, як „Церква на радіовій хвилі", „Година катедри". Канада користає головно з релігійних трансмісій Зл. Держав, хоча канадійська радіофонія має власні релігійні години в програмах стацій в Оттаві, Торонто, Монтреалі, Квібеку. Краєві стації надають виключно з церков, хоч іноді і з концертових саль або релігійних свят. — Африка мало зорґанізована. Тут, передовсім в британській доміні, надаються недільні Служби Божі з Йоганесбурґу та інших стацій. — Азія має ще менше радіостацій, з правильно поставленими програмами, але й там, приміром в Бомбаю, надаються Служби Божі зі студії, в Калькуті з костела, а іноді навіть з катедри св. Павла в Льондоні, а Кольомбо передає Служби Божі виключно з церков.

———o———

☦ ПОСМЕРТНА ЗГАДКА.

Дня 30. квітня ц. р. упокоївся в Ілинцях гр.-кат. парох **Сильвестер Дрогомирецький** в 93-ім році життя. Покійний був спершу 27 літ парохом у Вербівцях, а 40 літ в Ілинцях. Визначався незвичайною добротою серця, хата його була все прибіжищем вдів і сиріт. Похорони відбулися дня 3. травня ц. р. серед незвичайного здвигу народу. Вічна Йому Память!

———o———

Куток мови.

Замісць: научний (рос.), треба: **науковий;** нпр. наукові методи, науковий підручник.

Замісць: другі, треба: **інші,** коли маємо на думці не других з черги, нпр. взяла участь „Просвіта" і всі **інші** установи; одні казали лишитись, другі йти (тут треба „другі", не „інші").

Замісць: прочі (рос.), треба теж **інші, решта;** нпр. згодився виділ і решта членів (або всі інші члени).

Замісць: опустили (поль.) салю, треба: **покинули;** у нас „опустити" має передовсім значіння: опустити щось униз, нпр. опустили домовину в могилу. Є й у нашій рідній мові: нехай тебе Бог не опускає.

Замісць: власть (рос.), треба: **влада;** нпр. найвища влада, законодатна влада; польську форму множини „адміністраційні власти" краще передавати: „органи адміністраційної влади" або „представники адміністраційної влади".

В тіни хреста.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Було сонце і синява і такі самі прапори. І було сто тисяч завзято всміхнених людей з усіх закутків нашої, все таки надійної Галичини.

Сіра Лемківщина, чорна Бойківщина і яскрава Гуцульщина прислала своїх синів та дочок з привітом від рідних Карпат. Зелене Підгіря, золоте Поділля і всі, всі Землі Галицької Волости вислали своїх дітей, щоб ними як квітами замаїти княжівський город. Щоб їхніми піснями як килимами вистелити вулиці, а їхніми серцями роздзвонити славу Господню і силу народню по цілому світі.

Прийшли, станули в ряди, місто як квіттям замаїли, піснями вистелили, серцями роздзвонили.

Мало хто знав як прийшли, та кожний подивляв, як ішли.

Рівними рядами, з піднесеними головами, твердим кроком...

Мало хто знав, що ті рівні ряди неодну запору перебороли, що ті піднесені голови неодну ніч не спали, що той твердий крок вибивали ноги, які пройшли сотні кільометрів.

Я знав про це і сто разів більше подивляв.

Оту сільську молодь, що виповнила чотирогодинний похід, отих сільських панотців, що зі своїми парохіянами та родинами прийшли з далека і йшли рядом з ними в поході. І той звірцевий лад, який починався в „Діловім Комітеті", а сягав корінням у прастару культуру великого народу.

На святоюрській горі море голов і ліс прапорів. А над ними Князь Нашої Церкви з благословляючим хрестом у руці.

А ряди за рядами і йшли і йшли і кінця їм не було.

Протирав Львів очі з дива, то всміхався, то знизував плечима і питався себе, чи це дійсно так.

Так, це дійсність.

Адже ти Львове чув, як від удару ніг стогнало каміння, як від голосу труб дрожали мури, а від руху прапорів зривався вітер!

Поглянув ти в гору: сонце і синява, поглянув у долину:

Тисячі, тисячі, тисячі
І пісні — не плачі
І розяснені усміхом лиця.
Кожний крок, кожна пісня як грім,
Кожне серце як дзвін,
Кожні груди — дзвіниця.

Галактіон Чіпка.

Дописи.

СТАНИСЛАВІВ.

Драматична Секція ім. Івана Тобілевича при „Рідній Школі“ в Станиславові. Загально відомий на всіх західно-українських землях „Український Народній Театр“ ім. Івана Тобілевича в Станиславові“, який повстав перед війною у Станиславові, потім у післявоєнних роках перейшов своє відродження, головно під впливом оживляючого ділання матеріяльної підддержки дир. Костя Висневського, тепер вступив на шлях усіх наших і кращих і слабших театральних гуртів та опинився на мандрівці по краю. Станиславів лишився без власного театру. Щоби виповнити проґалину в цій ділянці, завязалася недавно при „Рідній Школі“ в Станиславові Драматична Секція ім. Івана Тобілевича, з метою виконати завдання театру в нашому місті. Дня 8. квітня ц. р. ввечері дала ота Секція в салі українського „Сокола“ відому песу на 5 дій зі співами й танцями „Ой, не ходи Грицю, та на вечерниці...“ Михайла Старицького. Вистава пройшла дуже гарно та з повним успіхом. На перший плян своєю грою і симпатичним голосом вибилася в головній ролі п-і Трачева, дуже добрим Грицем був п. Стеткевич, капітальним у своїй традиційній характеристичній ролі проф. Хичій. У дальшу чергу без закиду теж випали з жіночих роль ті, що їх відіграли пані: Никифорукова, Сулимівна, Вячеславська й Бохна, а з мужеських ролі панів: Сіятовського, Бриндзея й О. Ясеницького. Знаменито випали гуртові сцени зі співами („На Йорданській ріці...“), якими орудував проф. Я. Барнич, як також із танками, що їх аранжував м-р О. Бойчук. Виреживерував песу знаний драматичний артист п. Гр. Сіятовський. Дня 30. квітня ц. р. відіграла Драматична Секція ім. Івана Тобілевича при „Рідній Школі“ у Станиславові вдруге з черги песу „Ой, не ходи Грицю“ при дещо зміненій обсаді роль та зі значно меншою тремою аматорів. Бажаємо новооснованому аматорському гуртковї успіхів у початій праці, а саме, щоби виповнив проґалину, яку відчуваємо з причини недостачі в нашому місті постійного українського театру.

Іван Ставничий.

—о—

СПОРТ.

ЗАКОРДОННІ ВИСЛІДИ.

ВІДЕНЬ. Вієнна — Вакер 3:2; Він-Рапід — Лібертас 5:1; Адміра — Б.А.Ц. 6:1; В.А.Ц. — Австрія 3:1; Гакоаг — Спортклюб 3:1; Ф.А.Ц. — Б.А.Ц. 4:0.

БУДАПЕШТ. Гунгарія — Немзеті 4:1; Ференцварош — Кіспесті 1:0; Уйпешті — Сомоґі 4:0; Сорокшар — Аттіля 3:1; Шеґед. А. Ц. — Бочкай 2:2.

ФЛЬОРЕНЦІЯ. Італія — Чехія 2:1 (1:0).

ЛЬОНДОН. Мистецтво І. ліґи добув Арсеналь; до другої ліґи спадають Больтон Вандерерс і Блекполь; входять до першої Тотенгам Готспурс і Сток Сіти.

ГАРКАВЕНКО ЗДОБУВ ПЕРШУ НАГОРОДУ У ЧЕМПІОНАТІ В РИЗІ.

Попало в наші руки число з 2-го травня російського щоденника з Риги „Сегодня вечером“. Находимо в ньому статейку про останній день міжнародніх змагань атлетів, які закінчилися перемогою нашого земляка Гаркавенка, що виступав там як представник України. Гаркавенко боровся з естонцем Петерсоном за перше або друге місце турніру. Спортовий референт так описує боротьбу Гаркавенка з Петерсоном:

„Вирішна боротьба цієї пари за перше і друге місце в чемпіонаті находиться, сама собою, в центрі уваги. Це незвичайно завзята, подиву гідна, справжня боротьба, якто кажуть, „направду“, що і публика відчуває від першої хвилини, коли цілу годину стежить за кожним порухом змагунів. Три зустрічі одна за одною не дають висліду. Переважає то одна, то друга сторона. Накінець боротьба йде без перерви і переходить „на пункти“. Але противники, за спільною згодою, зрікаються пунктів і хотять боротись до точного висліду. Естонець для полекші здіймає навіть „костюм“ і залишається в самих штанцях. Боротьба йде з великим завзяттям, могутна, силова, на перевтому, з незвичайними хватами, підхватами, краватами, суплесами і нельсонами. За весь час чемпіонату це була мабуть єдина боротьба, що мала не тільки характер спортового видовища, але й була справжнім поєдинком для перевірки сил до крайньої натуги, до кінця. Боротьба ставала щораз затяжніша, піт зі змагунів лився потічками, сили їх виснажувались. Врешті у відповідь на „тур де тет“ дужий українець будує міст і вдатним хватом підчас перекочення кладе естонського геракля на лопатки“.

Чемпіонат закінчений. Жюрі після наради проголошує імена переможців. 1-а нагорода Гаркавенко, 2-а Петерсон, 3-а Ферестанов (болгарин) і Подіс (латиш), 4-а Карш (німець з Бреслява), 5-а Кравзер (жид зі Станиславова), що бере участь у теперішніх дужаннях у Львові.

ДУЖАННЯ.

Хід дужань у спортовому цирку при вул. Пелчинській у Львові в понеділок був такий: Німець Келер в 11 хв. поборов Міяцу, грузин Кваріяні в 16 хв. поборов Щербінського, Кваріяні після розіграної боротьби зажадав реванжового боксерського мечу з Гросом. Боротьба Чаї з Білевичом скінчилася здискваліфікуванням мадяра. Кравзер уже в 3 хв. дав собі раду з Кротоном. Пошоф після 36-хв. боротьби піддався Ґрабовському.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Середа, 10. травня год. 7.30 веч. „Викрадена наречена“.

Четвер, 11. травня год. 7.30 веч. „Викрадена наречена“.

Театр Ріжнородностей.

Середа, 10. травня год. 7.30 веч. (вистава закуплена) „Шукаємо талановитоого вломника“.

Четвер, 11. травня год. 7.30 веч. „Фройтяйн Доктор“.

Спортовий Цирк, вул. Пелчинська (біля Тенісового Т-ва) виступи міжнародніх змагунів-атлетів. Початок год. 8.15 веч.

Кіна.

АДРІЯ: „В тайгах Сибірі“.
АПОЛЬО: „Кохання та пімста донського козака“.
АТЛЯНТИК: „Під Твою оборону“.
КАСІНО: „Нічні суди“ (Ван Дайк).
КОЛІСЕЙ: „Серце на роздоріжжі“ та ревія: „Прощаємо на весело“.
КОПЕРНИК: „Син джунглів“.
МАРУСЕНЬКА: „Син джунглів“.
МІРАЖ: „Людина сміху“ (Конрад Файдт).
ПАЛЯС: „Їх Ексцеленція субект“.
ПАН: „Любощі князя“ та ревія.
ПАСАЖ: „Кабірія“ (на основі Д'Анунція).
ОАЗА: Нечинне.
СТИЛЕВЕ: „Люди за кратами“ та ревія: „Кожному вільно кохати“.
ХИМЕРА: „Пімста Тонга“.
УТІХА: „Москва без маски“, ревія „З квітки на квітку“.

Закордонне радіо.

Середа, 10. травня 1933.

Братислава (279,3) 12.30 Концерт; **Бресляв** (325) 21.10 Концерт; **Міляно** (331,4) 17.00 Вокальний концерт, 20.30 Комедія; **Штрасбург** (345,2) 21.00 Симф. концерт; **Білгород** (429,7) 19.00, 21.10 Спів; **Стокгольм** (435,4) 20.00 Вечір пісень; **Прага** (488,6) 16.10, 20.15 Концерт; **Відень** (518,1) 10.20 Для дітей, 11.30 Концерт, 20.40 Мельодрами; **Рига** (525) 20.15 Пісні; **Будапешт** (550,5) 17.00 Циг. музика, **Харків** (937,5) 9.00 Солісти, 13.50, 15.10, 18.00, 19.00 Концерт, 20.00 Літ.-мист. трансм., **Москва** (1000) 17.25 „Лебедине озеро“ балет Чайковського (Досв. 720).

Четвер, 11. травня 1933.

Братислава (279,3) 12.30 Концерт, 19.25 Чайковський. **Бреслав** (325) 20.00 Вес. музика. **Міляно** (331,4) 21.00 Опера, **Брно** (341,7) 20.20 Словацьке весілля, **Гельсінгфорс** (368,1) 19.05 Спів. **Білгород** (429,7) 19.00 Концерт, 20.00 Опера з Люблини, **Рим** (441,2) 17,30, 20.45 Концерт. **Відень** (518,1) 12.00 Квартет, 17.20 Солісти, 20.30 „Сицилійська вечірня“ оп. Вердія, **Харків** (937,5) 9.00, 13.50, 15.10, 16.30, 18.30, 19.00 Концерт, 12.30 Авдиція, **Москва** (1000) 17.30 „Сорочинський ярмарок“ оп. Мусоргського (Сталін 424,3 м.). **Давентрі** (1554,4) 22.15 „Трістан і Ізольда“ оп. Ваґнера.

Львівське радіо.

Середа, 10. травня 1933.

12.10, 16.00, 17.15, 22.15 Грамофон, 15.35 Для дітей: „Вчора й нині“, „Прогулька“; 17.00 Муз. букварі; 17.40 Умови в справі платні умових робітників; 18.00 Концерт (музика, спів); 19.00 Спогади про Теоф. Новаковську; 19.30 Фейл.: „Життєпис Норвіда“; 20.00 Академія з нагоди рум. нац. свята; 21.00 Спортові вістки; 21.10 Фортепян; 22.00 На овиді; 22.40 „Опіка над меншинами“ (відч. в англ. мові), Грамофон; 23.00 Танк. музика.

Четвер, 11. травня 1933.

12,10, 15.25, 16.20, 19.00 Грамофон, 12.35 Концерт, 16.00 Серед книжок, 16.40 Любов до рідної природи, 17.00 Солісти (музика, спів), 17.40 Відчит, 18.00 Легка музика, 19.00 „Перша кров“ фейл. Кшивіцької, 20.00 Концерт (музика, спів), Спортові вістки, 21.30 Авд.: „Бурмістрівна Ґризельда“, 22.15, 23.00 Танк. музика.

—о—

БІРЖА.

ЗБІЖЕ.

За 100 кг. льоко ст. над. парітас 200 км. Ціни ринк.	золотих	
	від	до
Пшениця двірська	32·—	33·50
Пшениця збірна	29·—	29·50
Жито одноціле	15·—	15·25
Жито збірне	14·—	14·50
Ячмінь двір. одноцілий	13·25	13·75
Ячмінь на мливо	11·—	11·25
Овес галицький	13·75	14·25
Овес замоклий	9·—	9·50
Кукурудза краєва	14·25	14·75
Бараболя промисл.	2·50	3·—
Фасоля біла	17·—	20·—
Фасоля колірова	14·—	15·—
Фасоля краса (з мішк.)	16·—	17·—
Горох пів-Вікторія	18.—	20·—
Горох полевий	14·—	16·—
Бобик	9·50	10·—
Вика чорна	7·50	8· -
Вика сіра	6·50	7·—
Сіно солодке прасов.	6·50	7·50
Солома прасована	4·50	5·—
Гречка	13·50	14·—
Льон	38·—	40·—
Лубін синій	8·00	8·25
Ріпак озимий	40·—	42·—
Висівки житні	6·25	6·50
Висівки пшеничні	6·50	6·75
Пшоно	27·—	29·—
Просо краєве	17·—	18·—
Макухи льняні	17·—	18· —
Конюшина черв. за	70·—	72·—
Мак синій	180·—	190·—
Мак сивий	160·—	170·—

100 кг. льоко Львів	від	до
Пшениця двірська	33·50	34·—
Пшениця збірна	30·50	31·—
Жито одноціле	16·50	16·75
Жито збірне	15·50	16·—
Ячмінь на мливо	12·50	12·75
Овес збірний	10·25	10·75
Мука пшен. люксусова	61·00	61·50
Мука пшен. 65 проц.	46·—	47·—
Мука житня тип урид.	31·—	31·50
Висівки житні	6·50	6·75
Висівки пшеничні	7·75	8·—
Крупи ячмінні грубші	24·—	26·—
Пшоно ч. 1	37·—	39·—
Пенцак ч. 10	24·—	26·—
Сіно солодке кр. пр.	7·50	8·5[illegible]

ДОЛЯР.

У вівторок курс доляра на львівській неофіціяльній біржі був звишковий. Банк Польський устійнив вартість доляра на 7.40 зол., а в позабанкових оборотах платили за доляри по 7.45 зол. У пополудневих годинах курс долярових банкнотів вагався в межах від 7.46 до 7.48 зол. Золотий доляр 9.45. За англійський фунт Банк Польський платив по 30.05.

В год. 2.30 на приватній біржі платили по 7.60, кабель на Нюйорк 7.75 зол.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 9. V.: масло 2.60, молоко 21 сот., сметана 90 сот., яйця зол. 2.80. Тенденція на масло звишкова, на яйця удержана.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Дирекція Луцької Української Гімназії доводить до відома, що вступні іспити до кляс II—VII. відбудуться в літньому речинці 12. і 13. червня, в осінньому 21., 22. і 23. серпня. До прохання додати: 1) метрику народження, 2) шкільне свідоцтво, 3) свідоцтво щіплення віспи і 4) 2 фото.— **Дирекція.** 1900

Відчит. В четвер, дня 11. V. в авлі Академічного Дому, д-р Михайло Костів, автор „Грядучого Джінґісхана“ виголосить надзвичайно цікавий відчит на тему „Через материнство до відродження Нації“. Початок 2.30 попол. Вступ 20 сот.

АКЦІЙНА СПІЛКА ДЛЯ ПРОМИСЛУ БУДІВЕЛЬНОГО давніше Іван Левинський, Львів.

Рахунок білянсу з днем 31. грудня 1932.

АКТИВИ: 1) Готівка в касі зол. 656.99; 2) Довжники і вірителі в зол. 4.560.94; Довжники і вірителі в дол. зол. 233.439.18; 3) Римеси в зол. 3.724.40; Римеси в дол. зол. 3.759.00; 4) Нерухом. зол. 108.512.07; 5) Машини і інвентар знаряддя зол. 32.399.59; 6) Інсталяції зол. 1.956.17; 7) Матеріяли зол. 17.278,30; 8) Вартісні папери зол. 1.965.15; 9) Уділи зол. 10.000.01. — Сума зол. 418.150.80.

ПАСИВИ: 1) Акційний капітал зол. 100.000.00; 2) Резервовий фонд зол. 55.000.00; 3) Фонд спеціяльної резерви зол. 1.100.00; 4) Податкова резерва доходового податку зол. 8.855.79; 5) Вірителі зол. 3.044.44; 6) Незаплачені податки зол. 7.098.72; 7) Еквівалент проданих ґрунтів зол. 209.622.02; 8) Непіднята дивіденда за рік 1930 зол. 25.00; 9) Непіднята дивіденда за рік 1931 зол. 20.00; 10) Зиск за рік 1932 зол. 32.204.74; Зиск решта з року 1931 зол. 1.180.09. — Сума зол. 418.150.80.

Рахунок страт і зисків.

СТРАТИ: 1) Торговельні кошти зол. 36.220.95; 2) Податки зол. 1.634.92; 3) Курсові ріжниці зол. 60.35; 4) Матеріяли зол. 19.320.51; 5) Амортизація фабричних будинків зол. 4.340.21; 6) Амортизація машин і знаряддя зол. 1.609.96; 7) Зиск за рік 1932 зол. 32.204.74; Зиск за рік 1931 решта зол. 1.180.09; Сума зол. 95.571.73.

ЗИСКИ: 1) Дохід з винайму зол. 36.084.58; 2) Відсотки, провізії зол. 36.943.24; 3) Наєм зол. 4.085.52; 4) Матеріяли зол. 17.278.30; 5) Решта з року 1931 зол. 1,180.09. — Сума зол. 95.571.73.

Поданий білянс та рахунок страт і зисків затвердили XI. Звичайні Загальні Збори, які відбулися дня 5. травня 1933 року.

Заряд: **Інж. Павло Дурбак вр. ппа. Роман Конашевич вр.**

З друкарні Вид. Спілки „Діло“, Львів, Ринок 10. Видає Видавнича Спілка „Діло“. За редакцію відповідає Олександер Костик.